

ԹԱՆՈՒՄ Է ՀՈԳԻՍ...

ԳԻՒՑԱԶՆ ՈՒ ՀԻՆ

Թըռնում է հոգին, Թըռնում ճամբրով
Դէպի լեռները մեր հայրենիքի,
Որ այն լեռներում, ախ, իրա համար
Մէ շիրիմ զըռնայ, շիրիմ պաշտելի՛:

Թըռնում է հոգին, Թըռնում ժամբրով
Դէպի հոգերը մեր հերոսների,
Թըռնում է հոգին երկար, օրերով
Դէպի դաշտերը մեր Հայրենիքի:

Ախ իմ Հայրենիք, անոյշ Հայրենիք,
Թըռնում է հոգին, Թըռնում անդադար,
Որ քո ջերմ զըրկում հանգիստ անուշիկ
Մէ շիրիմ զըռնայ գէթ իրա համար՝

Թըռնում է հոգին դէպի դաշտերը
Այն վեհ դաշտերը ահեղ իրաւի,
Ուր այնպէս անոյշ, այնպէս վեհօրէն
Շատ անգամ Հնդուց փողը վըրէփի...:

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱՅ

ՄԱՋԸ

Բասագլի մէկ խորհրդածուրթեմնն Ոնըրջնուած.

Richard Sauer

— Պզտիկ բանտէն այս աշխարհի՝ ես ջատ հեղ,
— Ուր չըղթայուած կարծես հոգին կայ յաւէտ, —
Հորիզոնէն ալ խիտ անդին, տարփաւէտ՝
Կը փնտրեմ խորհուրդն անհո՛ւն, փառահեղ:

Երկինքն ինձի շնչաւանի մեկին տակ
Կը նըկարուի, ուսկից Թուս լոյս մը աղետոք
Կը կաթկըթի. մեղեհիւիկ մ'ունի հուր.
Բայց լուսանցքէ իմ պէս լէ՛ միշտ որ կայ փակ:

Տըրիտադարձու այս մութ բանտին փակակալն
Մ'ուն է, որ գայ բանալ մեզի առ խարխափ.
Բայց սոսկաւհար կը լըռենք մենք հիասթափ՝
Աղջամուղջին մէջ գայթ ի գայթ անոր գալն:

Եւ այնչափ մեծ է վատութիւն սըրտին մեր՝
Որ սիրելի մեզ կը Թուի բանտին կեանք.
Աւ լուսափայլ սեմը քանի՛ մօտ ըզգանք՝
Ազատութիւնն այնքան կու տայ մեզ դողե՛ր...:

Թորոք. Ալ. Վ. ՍԻՐՈՒՆԵԱՆ

Ա.

Սուրդ ի մեռիդ, մանկիկդ ուսիդ,
Մազերդ արձակ ու կամքդ հաստատ,
Որպէս արծիւ սըրտթըրի՛:
Ո՛ւր բարձրանաս, ղեպ ո՛ւր Թըրիչդ:
Մըշյ լերանց սէջ զագաթէ՛ն
Աչերդ յառած՝ նայիս ղէս ղէն.
Ո՛հ, ի՛նչ արդեօք կը փընտըռես,
Սրտէջ ինչե՛ր կ'անցնին վէս վէս:

Մըրըրկաշունչ վատագոյնե՛ր,
Ահ հասան Թաթար խաներ.
Մ'ահ անողոք, ջարդ, կոտորած՝
Սեփոնն հանուր սըրտն իւրեանց.
Բայց աես սա վեհ զիւցազնուհին,
Կարինէ ինքը հայուհին,
Կազմ, համարձակ, լո՛կ սուր բըռնած՝
Դիմէ յառաջ, յառա՛ջ, յառա՛ջ:
Ո՛հ, փափկամորթ քընքիկ աշով
Սուրը սաստիկ շարժեց Թափով,
Քայլ մը Թըռաւ, զարկաւ ուժգին,
Ղթակեց, պատահե՛ց կուրծք Թաթարին...:

Բ.

Բայց չըպակասին բիւր նոյնպիսիներ,
Մէկը տապալի՝ ահա հազարե՛ր.
Նրկար նիզակներ մեռցներին բըռնած՝
Հազարն ալ մի տեղ նըլան են դըրած,
Դէ՛հ, քեզի՛ տեսնեմ, քաղիջ Կարինէ,
Վըրէմընդրութեանդ ժամը հասե՛ր է.
Ի՞նչ սէր կ'ուզես, եթէ կեանք անվըրջ,
Արեանդ հեղեղով զընել կարող ես:
Ա՛նտեղ քեզ պատրաստ կայ ընկերակիցդ,
Բարելիկն Սանդուխտ, քո փափաքակցդ.
Հոն քեզ պատրաստ կայ է կարօտակէջ՝
Քո կարօտեցնալն. ո՛ր քաղիջ, որ կ'ըսես. —
— « Ես պիտի ցոյցնեմ զագան Թաթարին,
Որ Հայազ Թոռներն ունին անմկկին
Սըրտի քաշութիւն, ազատերութիւն.
Ես պիտի ցոյցնեմ խօսքիս ճշդութիւն քո,
Կարինէն Թըռաւ, կայծ տուին աշխարհ...:
Ա՛խ, ջախջախեցաւ մանկիկն իւր սիրուն,
Ներկեց Մըշյ սար՝ անմեղ այն արեւն.
Դիւցանջն Կարինէ, անխե՛ղճ որդեկեր...:
Ջախջախում մ'աւան. մի նոր կրկնակի
Անժաղանջ տուին լեռներ զոռակի.
Վ'է՛հ Թըռուաւ այն մայր մեռաւ համովին,
Թաթարաց ձեռքը մընաց ջարդ մարմին...:

Տ. ՋԻԹՈՒՆԻ